

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Gajdziokové a soudců Mgr. Jiřího Němce a JUDr. Pavla Příhody v právní věci žalobkyně [REDAKCE] narozené [REDAKCE], bytem v [REDAKCE], zastoupené JUDr. Rostislavem Tomisem, advokátem se sídlem v Praze 1, Na pořičí 1047/26, proti žalovanému **SYSTÉM VÝSTAVBY, o. s. družstvu**, se sídlem v Komárově, Na Výsluní 443, identifikační číslo osoby 25786318, zastoupenému Mgr. Milošem Znojenským, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 29/39, o zaplacení částky [REDAKCE] Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. 3 C 107/2009, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2019, č. j. 21 Co 38/2019-395, 21 Co 39/2019-395, takto:

- I. Dovolání **se odmítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů dovolacího řízení částku [REDAKCE] Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce.

Odůvodnění:

Okresní soud v Berouně rozsudkem ze dne 26. 4. 2018, č. j. 3 C 107/2009-349, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 23. 11. 2018, č. j. 3 C 107/2009-360 (v pořadí druhým v této věci), uložil žalovanému zaplatit žalobkyni částku [REDAKCE] Kč (výrok I.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení státu (výrok II.) a účastníků (výrok III.).

V záhlaví označeným rozsudkem Krajský soud v Praze k odvolání žalovaného rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. a III. potvrdil (první výrok), změnil jej ve výroku II. tak, že státu se nepřiznává náhrada nákladů řízení (druhý výrok), a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (třetí výrok).

Proti rozsudku odvolacího soudu, výslovně pouze proti prvnímu výroku, podal žalovaný dovolání, maje za to, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, dále otázek hmotného práva, které v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyly řešeny a na vyřešení otázky procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a Ústavního soudu. Odvolacímu

soudu vytýká nesprávné právní posouzení věci a navrhuje, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu v prvním výroku zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl, případně aby je zamítl.

Vzhledem k datu vydání rozhodnutí odvolacího soudu se uplatní pro dovolací řízení - v souladu s bodem 1. čl. II přechodných ustanovení části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony - zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (dále jen „o. s. ř.“).

Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Z ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. vyplývá, že v dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh).

Dovolatel namítá, že odvolací soud otázku možnosti odstranění vad objednatelem, aniž by vady reklamoval a uplatnil právo na přiměřenou slevu, anebo aniž řádně odstoupil od smlouvy, řešil v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, kterou cituje. Dovolatel pomíjí, že při úvaze, zda je právní posouzení věci odvolacím soudem - v mezích právních otázek vytyčených dovolatelem - správné, Nejvyšší soud vychází (musí vycházet) ze skutkových závěrů odvolacího soudu a nikoli z těch skutkových závěrů, které v dovolání na podporu svých právních argumentů nejprve zformuluje sám dovolatel (srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 29 Odo 268/2003, uveřejněného pod číslem 19/2006 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2006, sp. zn. 29 Odo 1203/2004, nebo ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. 29 Cdo 3829/2011, jež jsou veřejnosti k dispozici, stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu, na jeho webových stránkách). Soud prvního stupně, na jehož skutkové závěry odvolací soud odkázal, zjistil, že žalobkyně u žalovaného reklamovala vadu díla dne 7. 3. 2009 a požadovala odstranění vady, což žalovaný písemně odmítl. Žalobkyně posléze nechala vadu odstranit sanační firmou a po žalovaném od této chvíle požaduje finanční kompenzaci, což oba soudy posoudily jako požadavek na slevu z ceny díla. Oproti tvrzení dovolatele odvolací soud nevyšel ze zjištění, že žalobkyně vadu sama odstranila, aniž by ji předtím řádně reklamovala. Dovolací soud se proto neodchýlil od rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. 29 Odo 556/2003, a ze dne 4. 5. 1999, sp. zn. 29 Cdo 2206/98, jež vycházejí právě ze skutkového stavu, že objednatel neuplatnil práva z vadného plnění. K tomu však v projednávané věci nedošlo a závěry citovaných rozhodnutí na projednávanou věc nedopadají.

Nad rámec uvedeného lze uvést, že judikatura Nejvyššího soudu je ustálena v závěru, že za situace, kdy zhotovitel se odmítl zabývat odstraněním řádně reklamované vady díla, má objednatel právo na slevu z ceny díla, i když si nechal vadu odstranit třetí osobou a o této skutečnosti před odstraněním vady zhotovitele neuvědomil (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 8. 2015, sp. zn. 23 Cdo 4167/2014, uveřejněný pod číslem 46/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 32 Cdo 4980/2014). Odvolací soud v projednávané věci postupoval v souladu s uvedenými závěry Nejvyššího soudu, když uzavřel, že žalobkyně od počátku, resp. od doby, kdy žalovaný odmítl vadu odstranit, požadovala finanční plnění a tento její projev vůle je nutno vykládat tak, že požadovala slevu z ceny díla, tedy jednala v souladu s ustanovením § 436 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

Dovolatel dále zpochybňuje závěr odvolacího soudu o včasném a řádném uplatnění nároku na slevu z ceny díla, aniž by však vymezil jakoukoliv otázku hmotného nebo procesního práva, přičemž tato otázka není zjiřitelná ani z obsahu dovolání. Není zřejmé, zda dovolatel zpochybňuje správnost postupu soudu podle ustanovení § 118a o. s. ř., nebo výklad projevu vůle žalobkyně, jímž uplatnila nárok z odpovědnosti za vady, jak jej provedl odvolací soud, nebo úplnost skutkových tvrzení umožňujících právní posouzení nároku odlišně od názoru žalobkyně. Tímto způsobem nemůže být přípustnost dovolání založena. Právní úprava dovolacího řízení účinná od 30. 9. 2017 předpokládá, že dovolací soud se bude při posouzení přípustnosti dovolání zabývat právní otázkou, kterou dovolatel konkrétně vymezí. Jestliže taková právní otázka není v dovolání určité, správně a s dostatečnou srozumitelností vymezena, nelze žádat po dovolacím soudu, aby se jeho přezkum stal úplnou revizí věci, jež by se ocitla v rozporu s přezkumnými limity dovolacího řízení, danými zejména ustanovením § 242 o. s. ř. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2008, sp. zn. 28 Cdo 3440/2008, či ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. 22 Cdo 3215/2008).

Obdobně namítá-li dovolatel nesprávnost určení výše slevy z ceny díla, neboť argumentuje nesprávností právního posouzení odvolacího soudu, aniž by formuloval konkrétní otázku, která podle něj nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena. Takovým způsobem přípustnost dovolání nemůže být založena.

Pro úplnost lze uvést, že podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu závisí výše slevy z ceny na povaze a rozsahu vady vzhledem ke sjednané ceně věci, na snížení funkčních vlastností věci nebo její estetické hodnoty, na dalším možném způsobu a rozsahu užívání věci, na ceně nutných oprav věci a jiných obdobných hlediscích (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. 32 Odo 956/2002, ze dne 14. 3. 2006, sp. zn. 33 Odo 557/2004, a ze dne 24. 10. 2013, sp. zn. 33 Cdo 2641/2012, popř. usnesení ze dne 25. 4. 2012, sp. zn. 33 Cdo 1878/2010). Z těchto závěrů odvolací soud v projednávané věci výslovně vycházel.

Nejvyšší soud proto dovolání směřující proti rozsudku odvolacího soudu v té části prvního výroku, jíž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé, podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl jako nepřipustné.

Dovolání proti výroku o nákladech řízení není přípustné vzhledem k ustanovení § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. ve znění účinném od 30. 9. 2017. Nejvyšší soud tak dovolání i v této části odmítl podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. jako nepřipustné.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se neodůvodňuje (srov. § 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněná domáhat výkonu rozhodnutí.

V Brně dne 14. 4. 2020

JUDr. Hana Gajdzioková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Monika Jeřábková